

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Jana Rutsche ve věci žalobkyně obchodní společnosti **Medinvest, s.r.o., se sídlem v Hradci Králové**, Veverkova 1343, zast. Ing. Davidem Hubalem, daňovým poradcem se sídlem UNTAX, s.r.o., Praha 10, U Továren 256/14, adresa pro doručování P.O.Box 96, Hradec Králové, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. ledna 2010, čj. 280/10-1500-607293, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 18.ledna 2010, čj. 280/10-1500-607293, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové (dále jen „správce daně“) ze dne 25.9.2009, čj. 215656/09/228602605653, o uložení pokuty za porušení zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o omezení plateb v hotovosti“).

V jeho odůvodnění uvedl, že podle ust. § 89 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) jako odvolací správní orgán přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání předcházelo, s právními předpisy. Argumentaci žalobkyně, že nebyla naplněna

skutková podstata správního deliktu, označil za zcela účelovou. Odkázal na zákon o omezení plateb v hotovosti, který je platný od 30.4.2004 a účinný od 1.7.2004 a jeho novelu provedenou zákonem č. 303/2008 Sb., která je účinná a platná od 19.8.2008. Touto novelou byla dle žalovaného v § 6 pro právnické osoby (a podnikající fyzické osoby) stanovena objektivní odpovědnost za správní delikt, spočívající v porušení zákona, a to pouhým provedením platby v hotovosti nad limit stanovený v jeho § 4 odst. 1 citovaného zákona, s možností se vyvinít, pokud ten, kdo se dopustí správního deliktu prokáže liberační důvody, uvedené v § 6a zákona o omezení plateb v hotovosti. V tomto posuzovaném konkrétním případě však dle žalovaného žalobkyně nijak neprokázala, že by vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Při určení výše pokuty pak bylo dle žalovaného přihlédnuto k tomu, že zákonem stanovený limit pro platby v hotovosti byl překročen o nezanedbatelnou částku (cca 2.000,- EUR), pokuta ve výši 4.000,- Kč byla stanovena při spodní hranici a představovala necelé jedno promile z maximální výše pokuty (5.000.000,- Kč). Žalovaný dále konstatoval, že šlo o první zjištěné porušení zákona a odkázal na odůvodnění rozhodnutí správce daně. Konstatoval, že v rámci principu proporcionality, požadovaném Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí ze dne 31. října 2008, č.j. 7 Afs 27/2008-46, může jako odvolací správní orgán pouze poukázat na skutečnost, že od novely zákona o omezení plateb v hotovosti byly uloženy pokuty ve výši od 1.000,- Kč do 10.000,- Kč, přičemž při rozhodování o jejich výši byly vzaty v úvahu zejména částky, o které byla překročena hranice stanovená v citovaném zákoně, případně zda se jednalo o první či ojedinělé porušení nebo porušení vícečetné a opakované.

Dále žalovaný uvedl, že přihlédl k tomu, že v odvolání nebyly sděleny žádné liberační důvody. Argumentaci žalobkyně, že se nemůže jednat o správní delikt označil za zcela irrelevantní, ignorující smysl a dikci dotčeného zákona o omezení plateb v hotovosti.

Žalobkyně ve včas podané žalobě především namítala, že se žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval námitkou nenaplnění materiální podstaty správního deliktu, kterou ve svém odvolání uplatnila, jen souhrnně označil námitku za účelovou. S důvody, které žalobkyně na podporu svých závěrů uvedla, se však nevypořádal. Namísto toho žalobkyni vyčítá, že neuplatnila žádné liberační důvody uvedené v § 6a zákona o omezení plateb v hotovosti. Přehlédl však, že žalobkyně neuplatňovala ani nehodlá uplatňovat žádné liberační důvody, pouze namítá, že nebyly naplněny materiální znaky správního deliktu.

Žalovaný dle žalobkyně dostatečně nereagoval ani na další její námitku, že následky údajného protiprávního jednání jsou zcela nulové a proto měla být pokuta uložena v nulové výši. Tuto námitku odbyl konstatováním, že uložená pokuta činí necelé jedno promile z maximální možné výše uložitelné pokuty. Žalovaný se nevypořádal vůbec ani s námitkou, že správce daně neuvedl ve svém rozhodnutí úplnou přezkoumatelnou správní úvahu o výši uložené pokuty. Napadené rozhodnutí

proto žalobkyně označila za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 50 odst. 7 daňového řádu (žalobkyně zřejmě omylem odkázala na zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků a přehlédla, že řízení o pokutě uložené dle zákona o omezení plateb v hotovosti bylo vedeno podle správního řádu).

Žalobkyně dále ještě podrobněji argumentovala ohledně námitky nenaplnění skutkové podstaty správního deliktu. Poukázala na důvod přijetí zákona o omezení plateb v hotovosti, kterým je nepochybně snaha omezit daňové úniky, racionalizovat a optimalizovat peněžní hotovostní oběh, zvýšit bezpečnost zúčastněných subjektů a v neposlední řadě působit proti legalizaci výnosů z trestné činnosti. Prioritním cílem citovaného zákona je dle žalobkyně potlačení šedé ekonomiky, legalizace výnosů z trestné činnosti a financování terorismu. Teleologickým výkladem citovaného zákona žalobkyně dospěla k závěru, že jeho smyslem a účelem není omezit živnostníky a podnikatele v jejich obchodně právních vztazích, ale zamezit zločineckým strukturám v realizaci jejich zločinných úmyslů.

Žalobkyně poukázala na svá opakovaná tvrzení, že nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu a nelze jí proto uložit pokutu dle § 6 zákona o omezení plateb v hotovosti, když hotovostní její platba ze dne 1.9.2006 neměla v žádném případě zločinný charakter, nýbrž měla charakter opodstatněného výdaje na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu ust. § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů v platném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“), což je ostatně správci daně známo z vedené daňové kontroly.

Pokud jde o skutkové okolnosti případu žalobkyně osvětlila, že její jednání spočívalo v koupi klisny Crazy Carrera. Namítala, že v právním státě není možné trestat jen proto, že shodou okolností formálně naplnila jeden ze znaků správního deliktu nevhodně vymezeného v zákoně, pokud zároveň nedošlo k naplnění materiální podstaty správního deliktu. V této souvislosti poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2008, čj. 7 Afs 27/2008-46, které dle žalobkyně žalovaný na posuzovanou věc neaplikoval. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud kromě jiného zmiňuje povinnost správního orgánu zkoumat nejen naplnění formálních znaků správního deliktu, ale také zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku správního deliktu. Tuto povinnost správce daně ani žalovaný nesplnili.

Jednání pachatele deliktu nelze dle žalobkyně považovat za nebezpečné jen proto, že je protiprávní, ale je třeba věc konkretizovat a zkoumat, zda charakter a stupeň konkrétní nebezpečnosti daného jednání se vůbec nachází v hranicích typové nebezpečnosti dané ve znacích jeho skutkové podstaty. Stupeň nebezpečnosti činu pro společnost je přitom určován zejména závažností správního deliktu, kterou lze posoudit zejména s ohledem na způsob jeho spáchání a jeho následky, i s ohledem na okolnosti, za nichž byl spáchán, na formu a míru zavinění za předpokladu, že zavinění je zákonným znakem deliktu, a v neposlední řadě též s ohledem na osobu pachatele a případné pohnutky které jej ke spáchání vedly.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 18.1.2010, č.j. 280/09-1500-607293, zejména str. 2 a 3. Dle něho v žalobě nejsou uvedeny žádné nové či jiné relevantní důvody, než byly uvedeny v odvolání proti uložení pokuty. Navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně poskytla v průběhu jednoho kalendářního dne témuž příjemci v hotovosti 480.000,- Kč. Jednalo se úhradu kupní ceny dohodnuté v kupní smlouvě, kterou žalobkyně jako kupující uzavřela dne 1.9.2006 s paní P. S. jako prodávající. Předmětem smlouvy byl prodej klisny Crazy Carrera. Uskutečnění platby v hotovosti potvrzuje výdajový pokladní doklad č. V3225. Tyto skutkové okolnosti žalobkyně nepopírá.

Správce daně hodnotil toto jednání jako porušení zákona o omezení plateb v hotovosti a dne 1. července 2009 žalobci oznámil, že zahajuje řízení ve smyslu ust. § 46 správního řádu ve věci uložení pokuty dle § 6 zákona o omezení plateb v hotovosti. Popsal skutkový stav, uvedl jaká ustanovení svým jednáním žalobkyně porušila a sdělil jí, že se ve lhůtě 15 dnů k věci může vyjádřit, navrhnout důkazy nebo činit jiné návrhy a zároveň uvedl, podle jakých ustanovení správního řádu tak má učinit. Oznámení bylo žalobkyni doručeno dne 3.7.2009 a jejímu zástupci dne 22.7.2009.

Žalobkyně se prostřednictvím svého zástupce písemně vyjádřila dne 7.8.2009 a ve svém podání uplatnila námitky v podstatě shodné s těmi, které byly použity i v žalobě. Zabývala se důvody vedoucími k přijetí zákona o omezení plateb v hotovosti, vyslovila názor, že nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu pro zahájení řízení, když jednání žalobkyně nemělo v žádném případě nelegální charakter. Překročení limitu pro hotovostní platby označila za formální a skutkovou podstatu jednání shledala na hony vzdálenou skutku, který je dle smyslu a účelu citovaného zákona postihován.

Jak vyplývá ze skutkových zjištění, žalobkyně se deliktu dopustila v roce 2004 za účinnosti zákona o omezení plateb v hotovosti před novelou provedenou zákonem č. 303/2008 Sb. Skutková podstata byla v době před novelou i po ní vymezena shodně, novelou bylo jen přesněji formulováno jednání, které zákona za správní delikt považuje. Dále byla novelou odstraněna spodní hranice pokut, která do 18.8.2008 činila 10.000,- Kč. I když zákon o omezení plateb v hotovosti neupravuje zásady pro postup při změně právního předpisu v době spáchání deliktu a v době jeho trestání, je třeba nepochybně vycházet ze zákona č. 200/1990/Sb., o

přestupcích v platném znění, konkrétně jeho § 7, který v odstavci 1 říká, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Podle odst. 2 citovaného ustanovení pachateli lze uložit pouze takový druh sankce, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. V posuzovaném případě se od těchto zásad správce daně ani žalovaný neodchýlili.

Dále je možné konstatovat, že žalobkyně nesporně, že byla dle ust. § 3 zákona o omezení plateb v hotovosti povinna kupní cenu dle smlouvy ze dne 1.9.2006 hradit bezhotovostně, neboť překračuje limit stanovený v § 4 odst. 1 citovaného zákona.

Krajský soud se proto dále zabýval hlavní námitkou žalobkyně, v níž tvrdila, že její jednání nenaplnuje materiální podstatu správního deliktu, následky jejího jednání jsou zcela nulové a proto měla být pokuta uložena v nulové výši.

Se žalobcem je nutno souhlasit v tom, že Nejvyšší správní soud se k této otázce vyslovil právě z pohledu zákona o omezení plateb v hotovosti ve svém rozsudku ze dne 31.10.2008, čj. 7 Afs 27/2008-46, kde konstatoval, že „Kategorie správních deliktů je kategorií trestního práva v širším slova smyslu, tudíž se i pro správní delikty uplatní povinnost správního orgánu zkoumat nejen naplnění formálních znaků správního deliktu, ale také, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku správního deliktu“. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „v rozsudku ze dne 17.2.2005, čj. 7 As 18/2004-47, již judikoval, že je třeba každý konkrétní přestupek posuzovat nejen z toho hlediska, zda po formální stránce naplňuje skutkovou podstatu, ale i z hlediska materiálního korektivu. Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, materiální korektiv vyjadřuje v § 2 odst. 1 slovy „... *jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti*“. V dané věci se jedná o správní delikt právnické osoby podle zákona č. 254/2004 Sb., který není přestupkem, nýbrž jiným správním deliktem právnické osoby.“ Podle názoru Nejvyššího správního soudu „však je třeba vždy zkoumat materiální stránku deliktů, a to ve všech řízeních, ve kterých je rozhodováno o odpovědnosti za veřejnoprávní delikt a o sankci za něj. Pokud dochází k překrývání formálních znaků, např. správních deliktů a trestných činů či přestupků a trestných činů, slouží společenská nebezpečnost k odlišení těchto druhů deliktů. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008-67, v němž je uvedeno, že s ohledem na hierarchii trestního postihu platí, že jednočinný souběh trestného činu se správním deliktem je vyloučen, a to za předpokladu, že oba chrání stejný okruh společenských zájmů. Bez materiálního korektivu by pak, a to je hlavní argument Nejvyššího správního soudu, mohlo docházet i k tomu, že by za správní delikty byli postihováni ti, kteří se jich dopustili, i v případě, že by jejich jednání postrádalo znak společenské nebezpečnosti. I když tak není materiální korektiv pro správní delikty v zákoně výslovně stanoven, není v souladu s jednotlivými principy právního řádu, aby nebyl použit. Postavení pachatele jiného správního deliktu by totiž v takovém případě bylo v mnoha ohledech, zejména z hlediska výše

sankce, která mu za určitý typ deliktního jednání hrozí, bez věcných důvodů horší než je tomu u přestupku, či dokonce v některých případech u méně závažného trestného činu, třebaže jsou mnohdy postihována obdobná či společensky nebezpečnější jednání. Nemožnost posouzení materiální stránky správního deliktu by byla rovněž v rozporu s požadavkem spravedlivé rovnováhy mezi ochranou zájmů společnosti a imperativem ochrany základních práv a svobod jednotlivců. V daném případě je proto nutno vzniklou mezeru v zákoně vyřešit pomocí analogie s § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tudíž aplikovat materiální korektiv i na jiné správní delikty než přestupky. Vykazuje-li tedy jednání sice formální znaky správního deliktu, které ale nedosahuje určitý minimální stupeň nebezpečnosti, daný zejména povahou chráněného zájmu, nelze je označit jako správní delikt. Správním deliktem je tedy pouze jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti.“

Dále Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že „je třeba také uvést, že zpravidla nelze považovat jednání pachatele deliktu za nebezpečné již jen proto, že je protiprávní, neboť typová nebezpečnost vyjádřená v zákonem stanovené skutkové podstatě nepostačí a je třeba věc konkretizovat a zkoumat, zda charakter a stupeň konkrétní nebezpečnosti daného jednání se vůbec nachází v hranicích typové nebezpečnosti dané ve znacích jeho skutkové podstaty. Lze si totiž představit případy, kdy porušení veřejného zájmu je zcela minimální a jedná se o jednání, které vzhledem ke konkrétním okolnostem nevykazuje daný stupeň společenské nebezpečnosti (materiální stránku deliktu). Stupeň nebezpečnosti činu pro společnost je přitom určován zejména závažností správního deliktu, kterou lze posoudit zejména s ohledem na způsob jeho spáchání a jeho následky, okolnosti, za nichž byl spáchán, na formu a míru zavinění za předpokladu, že zavinění je zákonným znakem deliktu, a v neposlední řadě též s ohledem na osobu pachatele a případné pohnutky, které jej ke spáchání vedly.“

Ve smyslu těchto zásad krajský soud zkoumal, zda byla naplněna materiální stránka daného správního deliktu. Vzal přitom v úvahu důvodovou zprávu, která stanoví, že účelem zákona o omezení plateb v hotovosti je omezit daňové úniky, racionalizovat a optimalizovat peněžní hotovostní oběh, zvýšit bezpečnost zúčastněných subjektů a v neposlední řadě působit proti legalizaci výnosů z trestné činnosti.

Jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, které v tomto případě, kdy bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, představuje s rozhodnutím žalovaného jeden celek, správce daně se v něm ztotožnil s důvody, které pro přijetí zákona uvádí důvodová zpráva. Z ní citoval deklarovaný účel zákona a konstatoval, že k jeho dosažení je nutné, aby se na vytváření cílového prostředí podílely všechny subjekty bez rozdílu. Vyslovil názor, že zákon o omezení plateb v hotovosti nepostihuje přímo samotné daňové úniky či legalizaci výnosů z trestné činnosti ale nerespektování omezujících ustanovení zákona a z tohoto vyplývající společenskou nebezpečnost jednání. Nerespektování zásady racionalizace a optimalizace peněžního hotovostního oběhu a zásady zajištění zvýšené bezpečnosti zúčastněných subjektů má dle správce daně za následek zvýšení hotovostního oběhu, který je pro stát

finančně náročnější. Hotovostní platby jsou zároveň méně bezpečné pro zúčastněné subjekty (vyšší riziko krádeží apod.).

Správce daně i žalovaný ve svých rozhodnutích zaujali shodný názor, dle něhož u právnických osob jde při porušení citovaného zákona vždy o správní delikt, tedy o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti.

Krajský soud vycházel z definice správního deliktu jak byl vymezen v zákoně o omezení plateb v hotovosti a dospěl k názoru, že je v zákoně definován shodně jak pro fyzické osoby, tak pro právnícké osoby a podnikající fyzické osoby. Přesto je třeba hodnotit společenskou nebezpečnost tohoto správního deliktu u fyzických osob nepodnikajících z jiného pohledu než u právnických osob nebo podnikajících fyzických osob. V posuzovaném případě, zcela ve shodě se závěry správce daně i žalovaného, shledal krajský soud ohrožení zájmů společnosti především ve sféře daňové tedy v ohrožení bezproblémového vyměření a vybrání daní.

Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku ze dne 31.10.2008, čj. 7 Afs 27/2008-46, zabýval případem, kdy byla pokuta podle uvedeného zákona o omezení plateb v hotovosti uložena fyzické osobě (není zřejmé zda jde o osobu podnikající). Posuzoval bezhotovostní úhradu kupní ceny na základě smlouvy o prodeji nemovitostí, kde převodci byli manželé, tedy pravděpodobně nepodnikající fyzické osoby a nabyvatel fyzická osoba. V tomto případě by z daňového hlediska u kupujícího (pokud šlo o podnikající osobu) mohlo nastat zkresení daně pouze ve výdajích (nákladech), nikoliv příjmech (výnosech) a u prodávajících manželů by z daňového pohledu přicházela v úvahu především daň z převodu nemovitostí. Ohrožení jejího řádného vyměření a vybrání nepřichází, s ohledem na povinnost katastrálních úřadů podávat hlášení o provedených změnách vlastnictví, prakticky v úvahu. Stejně lze pokládat za vyloučené ohrožení daně z příjmů u prodávajících manželů, když příslušné oddělení téhož správce daně je informováno o uskutečnění převodu nemovitostí v souvislosti s hlášením o povoleném vkladu práva. Tyto možné dopady měl Nejvyšší správní soud zřejmě na mysli, což vyplývá z odůvodnění jeho shora citovaného rozsudku.

V nyní posuzovaném případě je však situace odlišná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně, ale i z obsahu správního spisu vyplývá, že smlouva, na jejímž základě došlo k platbě posuzované z pohledu zákona o zamezení dvojího zdanění, byla uzavřena mezi právníckou osobou a fyzickou osobou (není zřejmé zda šlo o osobu podnikající). Rozhodné však je, že trestaná právnícká osoba spadá pod režim zákona o daních z příjmů případně daně z přidané hodnoty. Z tohoto pohledu je možnost daňových úniků zcela reálná a rozhodně nelze vycházet ze zásady, že správním deliktem je pouze jednání, kde prokazatelně k daňovému úniku došlo. Pokud žalobkyně tvrdí, že prioritním cílem citovaného zákona je potlačení šedé ekonomiky a legalizace výnosů z trestné činnosti a zamezení financování terorismu, klade nepřijatelný důraz jen na některé důvody, které k přijetí zákona vedly. Podle názoru krajského soudu k naplnění materiální stránky správního deliktu dle zákona o omezení plateb

v hotovosti postačí, když, jak správně ve svém rozhodnutí uvedl správce daně, by nezákonným postupem žalovaného mohlo dojít k daňovým únikům. V posuzovaném případě došlo k porušení citovaného zákona jednáním žalobkyně-tedy právnické osoby, která v rozporu s ust. § 3 a 4 zákona o omezení plateb v hotovosti uhradila za nákup klisny Crazy Carrera od prodávající P. N. částku 480.000,- Kč, a překročila tím limit stanovený v § 4 citovaného zákona částkou 15.000,- EUR o 2.000,- EUR. Platby v hotovosti uskutečněné ve větší výši, a zejména pak ve výši přesahující zákonný limit, mohou v případě chybně vedeného účetnictví nebo dokonce jeho ztráty značně ztížit i zkreslit výslednou daňovou povinnost, na rozdíl od plateb uskutečněných prostřednictvím peněžních ústavů, kde si správce daně může pohyb finančních prostředků ve sporných případech ověřit.

Podle názoru krajského soudu v posuzovaném případě byla z důvodů osvětlených výše naplněna materiální stránka správního deliktu, neboť nejde o nevýznamné porušení zákona. Společenská škodlivost postupu žalobkyně přesahuje hranici minimální typové nebezpečnosti dané ve znacích skutkové podstaty tohoto správního deliktu a dosahuje té míry, kterou zákonodárce uznal za nezbytné postihovat.

Jak lze zjistit z ust. 5 a 6 zákona o omezení plateb v hotovosti, pro právnické osoby a podnikající fyzické osoby je stanovena pouze maximální hranice pokuty ve výši 5.000.000,- Kč, pro fyzické osoby pak ve výši 500.000,- Kč. Tato zásada jednoznačně vyjadřuje, že shodné jednání podnikajících osob je tímto zákonem vnímáno jako závažnější, než jednání fyzické osoby nepodnikající.

Pokud jde o přiměřenost uložené pokuty krajský soud připomíná, že byla stanovena ve výši 4.000,- Kč, tedy na spodní hranici zákonné sazby a odpovídá závažnosti deliktního jednání. K její výši žalobkyně nevznesla žádné konkrétní námitky. Pokud tvrdila, že měla být pokuta uložena v nulové výši, tento názor vycházel z přesvědčení, že následky údajného protiprávního jednání jsou zcela nulové. Důvody pro které krajský soud stanovisko žalobkyně neakceptoval jsou popsány výše. Pokud tvrdila, že správce daně a konečně ani žalovaný neuvedli ve svém rozhodnutí úplnou přezkoumatelnou správní úvahu o výši uložené pokuty, není toto tvrzení namístě. Správce daně na straně 4 a 5 svého rozhodnutí uvedl, že přihlédl k tomu, že zákonem stanovený limit byl překročen o 2.000,- EUR (13%) tedy o nezanedbatelnou částku a po zvážení okolností případu uložil pokutu při samotné spodní hranici. Žalovaný pak tuto argumentaci převzal, když odkázal na důvody správce daně uvedené na st. 4 jeho rozhodnutí a dále ji doplnil konstatováním, že bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že šlo o první zjištěné porušení zákona o omezení plateb v hotovosti.

Na závěr lze tedy shrnout, že důvody vedoucí k uložení pokuty správce daně i žalovaný ve svém rozhodnutí uvedli. Žalobkyně proti jejich výčtu nevznesla žádné konkrétní námitky a neuvedla ani žádnou okolnost, kterou by správce daně a žalovaný přehlédli nebo nevzali v úvahu, a která by svědčila v její prospěch.

Nad rámec již uvedeného krajský soud podotýká, že z obsahu správního spisu, především z výpisu z obchodního rejstříku žalobkyně vyplývá, že v době uzavření kupní smlouvy, tj. ke dni 1.9.2006, byli jednateli žalobkyně N. S. a P. S., která byla zároveň na straně prodávající. Společníky žalobkyně byl N. S. a Obchodní společnost NaSa CZ spol. s r.o., v níž jedinými společníky byli opět N. S. a P. S.. Tedy propojení kupujícího i prodávajícího je zcela nepochybné. Právě pro takové případy daňové zákony stanoví přísnější kritéria při dokazování (např. v ust. § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů) a na ně je nepochybně zaměřena i zvýšená pozornost při kontrolní činnosti prováděné správcem daně.

Krajský soud z důvodů výše uvedených neshledal žalobu důvodnou a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobkyně úspěch neměla, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké takové náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ke Krajskému soudu v Hradci Králové.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 31. srpna 2010

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu